

ΠΙΚΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

Μελ. Schœne Minka, B, 42. 27

Μαΐέ μου χρυσομάλλη,
 ἤλθες, καὶ τ' ἀηδόνι ψάλλει
 τὰ νεανικά σου κάλλη
 'ς τὰ χλωρὰ κλαδιά.
 Μὲ χαρὰν σὲ ἀντικρύζει
 ὅλ' ἡ φύσις ποῦ ἀνθίζει·
 πλὴν 'ς τὸ στῆθος μου γογγύζει
 ἡ πικρὴ καρδιά.

Δύω δύω τὰ πουλάκια
 'ς τῆς μυσίνης τὰ κλαδάκια
 τῆς ἀγάπης τραγουδάκια
^{καλὰ}
 τραγουδοῦν γλυκά.
 Πουλὶ ἔρημο καὶ ξένο,
 τί γυρεύω ; ποῦ πηγαίνω ;
 Εἰς λειβάδι χιονισμένο
 θάνατος βογγᾷ.

Ἄν ἡ νέα φύσις θάλλῃ,
 τὰ μαγευτικά της κάλλη
 ἅς τ' ἀπολαμβάνουν ἄλλοι.
 Ἀδιαφορῶ.
 Ταχυδρόμος διαβάτης,
 σαθροῦ ξύλου ἐπιβάτης,

καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ καλὰ τῆς
δὲν θενὰ χαρῶ.

—

Διὲ αὐτὸ κι' αὐτὸ τὸ κῦμα
πῶς πηγαίνουν μ' ἓνα βῆμα
᾿ς τὸ ἀπέραντόν των μνηῖμα,
τὸν ὠκεανόν.

Σὰν αὐτὰ κ' ἐγὼ πηγαίνω·
δὲν ἐλπίζω, δὲν προσμένω,
παρὰ τάφον ἀνοιγμένο
κ' εἰς τοὺς δυὼ κοινόν.

—

Ὡς σκιά τῆς, ὡς φωνή τῆς
ᾗς διέμενα μαζῇ τῆς.

Ἦ ᾗς ἤμουν ὁ πλανήτης,
καὶ εἰς τὰ κενά,
ᾗς ἐστρέφετο μαζῇ μου!
Ἄλλ' ἡ ἔρημος ζωή μου
ὡς ὁ ῥύαξ τῆς ἐρήμου
κλαίει καὶ περνᾷ.

—

Ὡς τὸ ἄνθος μαραμένη
ἡ νεότης μου χλωμαίνει·
ἡ χαρὰ μὲ εἶναι ξένη,
κ' ἡ ἐλπίς αὐτή.

Πλὴν μ' ἐλέησεν ἡ μοῖρα,
καὶ τοῦ τάφου μου τὴν θύρα
μὲ τὴν μελανήν τῆς χεῖρα
ἀνοιχτὴν κρατεῖ.

—

Κ' ἐγὼ, φίλοι, εἶχα ζήσει·
 τώρα τ' ἄστρον μου θὰ δύση.
 ὦ! ἀφῆτέ το νὰ σβύση
 εἰς τὸν οὐρανό.
 Μὴ λυπῆσθ' ἂν ἀποθνήσκω.
 Εἰς τὴν γῆν ποῦ δὲν τὴν βρίσκω
 ἕως πότε θενὰ μνήσκω
 Διὰ νὰ θρηνῶ;

ΑΤΟΛΜΙΑ

Μελωδ. Carolina, B, 42. 23

Ὡς τὴν κιθάρα τραγουδοῦσες
 σὰν ἀνοιξέως ἀγρόνι,
 Ὡς τὰ λουλούδια τριγυρνοῦσες
 σὰν λουλοῦδι τρυφερή.
 Ἐλαμπ' ἡ γλυκεῖα μορφή σου
 καὶ τοῦ στήθους σου τὸ χιόνι,
 καὶ ἡ κόμη ἡ λυτή σου,
 κ' ἡ ματιὰ ἡ φλογερή.

Τριαντάφυλλα γελοῦσαν
 εἰς τ' ὠραῖον πρόσωπόν σου,
 τὰ μαλλιά σου κυματοῦσαν
 ὥσὰν ῥύακες χρυσοῖ.

